

NÉGY VERS

PAPP TIBOR

HOMLOKUNKAT EGYMÁSNAK FESZÍTVE

homlokunkat egymásnak feszítve
kővé fokoztad rostjaid

*

elhiszem hogy mélyebb vagy te nádasomban vesztegelő
minden vadvizeknél sisteregsz mint a rakéták mint
a vége-nincs test láthatatlan légsavar a föld felé

*

belefelejtkezve egy darázsba valóságot cserélve

*

azóta a tengermély süppeteg fénye kíváncsi angyal
hogyha eléred egyszer elérem s mennyi mágneses kép
mérőföldes tekintetében

*

narancsfák érett ökle lendül halottaimból amikor
fölbámad

*

augusztusi éjben
szénfekete táblán
égő legyek másznak

CONSUMMATUM EST

(Mary T. Radcliffe-hez)

mint ez a város ahonnan elszáll a víz
és a gyűrű végtelenre tágul
hasra fekszel meztelen

vagy eltűnsz mint koccanás után a szappanbuborék
fölnyársal szilvaág
fölfal a nyári ég

ó szomorúságom odva
árok hasít a combok közé derekad mögött
mivel vádoljalak

ujjam pörög gerinced tengelyén
számlapján indul útjára a nap
hátad mezején

hozzád szegődtem
ruhánk elszakad a gyors jövőidőben
ó te legsúlyosabb

amikor megköt benned a halál cementje
kötőmb
hogyan szólítsalak

A SIVATAGHOZ

számadás ez úszó homok-lemez mezőid mélyén távolság örök szaporítója
ó sivatag partodról a visszacsúszó évszakok

itt keserű tengervíz-ízű zuhanás és billenés levél-özön az ősz
fulladó ország madár-népe szárnyon menekül

tükörbe teríti szőnyegét a messzeség napjainak se virága se gyümölcse
miért is nőne nagyobbodó árnyék-ágain az igazi almafához visszaút

de várakozás a végtelen tükör-éjben a lélek fennakad pók-fonalán
ó sivatag mint cernán lógó csillagok aránya holtnak bizonytalannak

itt vagyunk kijelölt város ahová a tél betér lázasan ropogó jégfegyverek
decemberi korall-szigetek sokasodnak hó alatt a házak

ha tudnám merre vagy
tengerjáró bokrok tűzével kúsznék el ablakodig hogy visszacsaljalak

reménytelen számadás ez úszó homok-lemez kapkodás önvédelem
emlékeim gypén két összeácsolt test fekvő gerenda ázik meztelen

mert éppen tavasz van találkozik félemünk lomb-angyalával
hosszú szálú esőt tereget alánk a felhő így van ez

sebesen forog az évek korongja a csapkodó embert ó sivatag nem ismered
áll a nyár és véd téged az örök forróság kőfala

SZEMBEN FÁK

nagy háború végén vetkőzik lakásunk kinyúlt a kéz vala-
honnán mint egy leopárd talán a város nem is a ház a nyo-
morúság angyal palánkja víz-kévék sós izét okádja és fé-
lelmes a hangok hangya-utazása

csak essen valamerre aki végleg elszakad a faltól

s hogy békesség legyen meztelen szemében kikötőmet a nehéz
kulcs bezárja